

Chương 4

Yêu Thương

Đình thần từ hồi ức, tôi nhìn thẳng vào ông chồng hợp pháp của mình: “Anh muốn biết phải không? Được...”

Tôi kéo áo cưới trên vai xuống, chiếc áo cưới nặng nề rơi xuống đất. Thân thể tôi gầy như lửa lò hiện ra trước mặt Cảnh Mạc Vũ. Từ vai xuống đến đùi tôi vẫn còn lưu lại vết bầm của cơn hoan lạc. Mặc dù vết bầm đã nhạt đi nhiều nhưng do tôi có làn da trắng nõn nên vẫn có thể thấy rõ. “Bây giờ anh đã nhớ ra chưa?”

Cảnh Mạc Vũ trầm mặc, anh rời mắt đi chỗ khác, nhưng khi lướt qua cánh tay tôi anh lập tức dừng lại. Tôi thuận theo ánh mắt anh nhìn xuống, liền thấy vết bầm tím trên cánh tay tôi. Đó là vết bầm anh để lại khi tôi vùng vẫy. Do dùng sức quá mạnh, vết bầm tương đối nghiêm trọng, mấy ngày sau cũng không tan hết. Hôm nay, tôi phải dùng phấn ướm che đi nhưng một khi để ý vẫn có thể nhìn ra.

Cảnh Mạc Vũ nhíu mày, như đang suy nghĩ điều gì đó, tôi vội giấu tay ra sau lưng: “Anh nhìn đủ chưa?”

“Ừm.” Anh quay người đi ra cửa. Cuối cùng anh vẫn không chịu ở lại.

Nhìn anh quay người rời khỏi phòng, trong lòng tôi dội lên một cảm giác thất bại chưa từng có. Nhưng tôi vẫn không chịu đối mặt với hiện thực, hét lớn: “Cảnh Mạc Vũ, anh không muốn chạm vào người em, nửa đời sau anh muốn sống như hòa thượng, em không ngăn cản anh. Nhưng anh nhất định phải ghi nhớ, kể từ hôm nay trở đi, anh là chồng em, mãi mãi là chồng em.”

“Tôi sẽ ghi nhớ.”

Nói xong anh đóng sập cửa, để lại một mình tôi trong căn phòng tân hôn lạnh lẽo. Tôi ôm chặt thân thể ngồi bệt xuống đất, nước mắt trào ra khóe mi. Tôi thừa nhận, tôi đã sai rồi. Nhưng không phải vì câu nói của anh năm đó, sao tôi có thể sai lầm đến nước này?

Dù đã nhiều năm trôi qua nhưng tôi vẫn nhớ rõ buổi tối ngày hôm đó. Hôm đó hình như là ngày rằm, ánh trăng tròn lơ lửng trên bầu trời, tỏa sáng khắp không gian.

Cảnh Mạc Vũ ngồi ở ghế salon đọc báo, tôi nằm gối đầu lên đùi anh, ngắm gương mặt anh không biết chán. Lúc bấy giờ, anh mới hai mươi tuổi, gương mặt anh dù nhìn ở góc độ nào cũng không một chút tì vết. Đôi mắt anh trong suốt như hồ nước sau cơn mưa, đẹp để hút hồn.

Còn tôi vừa tròn mười lăm tuổi, là độ tuổi thanh xuân vô địch nhất. Anh chàng trăng hoa Tề Lâm từng nhận xét, tôi giống một quả anh đào chín mọng, khiến đàn ông vừa nhìn là thèm nhỏ rãi, nhưng không thể nuốt vào miệng, chỉ có thể vương vấn trong lòng. Có lúc nhìn thấy Cảnh Mạc Vũ ôm tôi, Tề Lâm thường bày tỏ sự bất mãn, anh ta nói tiểu mỹ nhân ngon lành chẳng thèm để ý đến anh ta, Cảnh Mạc Vũ dựa vào cái gì muốn ôm thế nào thì ôm, muốn sờ thế nào thì sờ, muốn hôn thế nào thì hôn? Cảnh Mạc Vũ thản nhiên trả lời: “Tôi là hợp pháp.” Tề Lâm tức đến mức nhảy dựng lên: “Anh là anh trai hợp pháp, đâu phải là ông chồng hợp pháp?” Tôi lập tức nhào vào lòng Cảnh Mạc Vũ, thom lên mặt anh rồi quay đầu chớp đôi mắt ngây thơ vô tội với Tề Lâm: “Tôi thích cho anh ấy ôm, anh làm gì được?” Tề Lâm chỉ có thể giậm chân bỏ đi mất...

Nói đi đâu rồi. Tối hôm đó, Cảnh Mạc Vũ rời mắt khỏi tờ báo, đôi mắt tôi. “Sao em nhìn anh như vậy?”

“Anh, em muốn hỏi anh một vấn đề?”

“Ừ, em hỏi đi!”

“Nếu em yêu một người đàn ông, rất yêu, rất yêu anh ấy, nhưng anh ấy hình như không yêu em, em phải làm thế nào?”

Cảnh Mạc Vũ quan sát tôi hồi lâu. Nhận ra vẻ nghiêm túc của tôi, anh trả lời: “Rất đơn giản, em hãy dùng mọi cách có được anh ta, rồi khiến anh ta yêu em.”

“Anh nói giống hệt ba.” Tôi lắc đầu, có một số chuyện nói thì có vẻ đơn giản, nhưng không dễ thực hiện: “Nếu em đã làm hết cách mà anh ấy vẫn không yêu em?”

“Em hãy nói cho anh biết người đó là ai, anh sẽ khiến hắn vĩnh viễn không có cơ hội yêu người đàn bà khác.”

“Tại sao?”

“Anh không muốn thấy em đau lòng...”

Tôi bật cười ngồi dậy: “Được, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh. Khi nào em nói cho anh biết người đó là ai, anh nhất định không cho anh ta cơ hội yêu người đàn bà khác đâu nhé.”

“Ừ!” Cảnh Mạc Vũ kéo tôi vào lòng rồi véo hai má đỏ hây hây của tôi: “Hay là bây giờ em mau nói cho anh biết thằng đó là ai, để anh tranh thủ bắt hấn về cho em, tránh tình trạng đêm dài lắm mộng.”

Tôi nhồm người thì thào vào tai anh: “Rồi sẽ có một ngày, em nhất định sẽ cho anh biết.”

Lúc đó, tôi còn tưởng tượng ra bộ dạng kinh ngạc của Cảnh Mạc Vũ khi biết sự thật, tôi cảm thấy đây là một việc hết sức thú vị. Cho đến mãi sau này, khi tận mắt chứng kiến, tôi mới phát hiện, sự kinh ngạc đó rất vô vị, rất bi ai.

Ngủ một mạch đến lúc mặt trời lên đỉnh đầu, tôi mới tỉnh dậy. Cảm giác đầu tiên là đầu đau như búa bổ, lưng eo nhức mỏi. Xoa bóp bờ vai tê liệt một lúc, tôi chậm chạp lết xuống giường.

Sau khi đánh răng rửa mặt, trang điểm kỹ lưỡng, tôi thay bộ váy đỏ rực chuẩn bị sẵn cho cô dâu mới cưới. Tôi xoa mái tóc dài đen nhánh, xác nhận lại một lần gương mặt tiêu tụy đã được che giấu sau lớp phấn son. Đánh giá bộ dạng xinh đẹp rạng ngời của cô gái ở trong gương đủ tiêu chuẩn đi dự tiệc rượu, tôi mới rời khỏi phòng.

Ánh nắng chiếu xuống nền đá vân hoa lan trắng như ngọc, phản chiếu màu váy đỏ tươi của tôi.

Khi đi tới đoạn vòng trên cầu thang, tôi nhìn thấy ba tôi và Cảnh Mạc Vũ đang ngồi bên bàn ăn đọc báo buổi sáng. Thấy tôi xuống lầu, ba tôi cười ngoác miệng, dặn dò vú Ngọc chuẩn bị đồ ăn sáng cho tôi. Cảnh Mạc Vũ tiếp tục cúi đầu đọc báo, phảng phất tôi chỉ là một người xa lạ, thậm chí còn không quan trọng bằng mấy người xa lạ xuất hiện trên mặt báo.

Liếc qua chồng báo dày bên tay Cảnh Mạc Vũ, tôi ngồi xuống chiếc ghế cạnh ba tôi rồi nhìn thẳng vào mặt anh: “Xin lỗi, tôi qua con mệ quá nên bây giờ mới dậy, hai người đợi con lâu rồi phải không?”

“Ồ, không lâu lắm.” Lúc trả lời tôi, Cảnh Mạc Vũ vẫn không rời mắt khỏi tờ báo, đôi lông mày của anh hơi nhíu lại. Không biết tin tức gì có sức hút như vậy. Tôi muốn lấy một tờ báo trên bàn góc qua, nhưng vừa giơ tay, Cảnh Mạc

Vũ đã nhanh hơn một bước thu hết đồng báo, gấp lại đưa cho vú Ngọc. Sau đó, anh liếc tôi một cái: “Ăn sáng đi.”

“Vâng ạ, mùi vị thơm quá, nhất định ngon lắm đây!” Tôi thu lại cánh tay cứng đờ trong không trung, nở nụ cười rạng rỡ cầm bát cháo thịt nạc trứng bắc thảo⁽¹⁾ mà tôi thích nhất, đồng thời nói một câu tôi cho rằng có thể làm dịu đi không khí ngưng ngập xung quanh bàn ăn. Đáng tiếc có người không nể mặt tôi, ba tôi không động đũa, ông bày ra vẻ mặt khó coi như có người nợ ông mấy chục triệu không chịu hoàn trả.

“Vú Ngọc, lát nữa đi dọn dẹp phòng của Mạc Vũ. Phòng nó để lại cũng vô dụng, gọi người đến trang trí thành phòng dành cho trẻ sơ sinh.”

Tôi lén nhìn Cảnh Mạc Vũ, anh chẳng có biểu hiện nào khác, vẫn từ tốn ăn cháo như không có chuyện gì xảy ra.

Đương sự không phát biểu ý kiến, tôi việc gì phải nhiều chuyện. Tôi chống mắt chờ xem người đàn ông tuyên bố xanh rờn: “Sẽ không chung chăn chung gối với em gái” buổi tối ngủ ở đâu?

Vài phút sau, ba tôi lại lên tiếng: “Tôi mặc kệ anh và con bé đó có quan hệ gì, sau này tôi không muốn nhìn thấy nó. Anh muốn tự giải quyết hay đích thân tôi ra tay?”

“Con sẽ xử lý ạ.”

“Tốt!”

Tôi vẫn như người bàng quan, chuyên tâm ăn cháo của tôi. Ai ngờ ba tôi vẫn chưa hết chuyện: “Còn nữa, hôm nay anh đi công ty thu xếp công việc, ngày mai cùng Ngôn Ngôn đi hưởng tuần trăng mật, mau sinh một đứa cháu ngoại cho tôi.”

Tôi suýt nữa bị cháo thịt nạc làm nghẹn chết.

Trước đòi hỏi ngày càng vô lý của ba tôi, Cảnh Mạc Vũ cuối cùng cũng không nhịn nổi, anh đặt cái thìa xuống bàn: “Ba, trong tay con còn một dự án đang chuẩn bị nghiệm thu. Bên khu mỏ có người nhắn tin, thời gian tới sẽ có lãnh đạo từ trên xuống kiểm tra. Một khi xảy ra chuyện, người ở dưới không giải quyết nổi đâu.”

“Có vấn đề gì chứ? Dù có vấn đề, tôi cũng sẽ đích thân xử lý.”

Cảnh Mạc Vũ á khẩu.

Với lập trường một người vợ, tôi ngồi thẳng lưng giải vây cho ông xã tôi: “Ba, tháng sau con phải thi rồi, làm gì có thời gian hưởng tuần trăng mật?”

“Thi? Thi gì chứ? Ba sẽ tìm người giải quyết cho con.”

“Không cần phiền ba đâu ạ.” Tôi cười hì hì ghé sát người ba tôi, khoác tay ông nũng nịu: “Tuần trăng mật phiền phức chết đi được, còn phải đi xa nữa. Bà à, hay là ba tìm một nơi nào đó đi du lịch, vui chơi một thời gian, để chúng con có cơ hội sống trong thế giới riêng của hai người. Ba thấy có được không ạ?”

“Con bé đáng chết này, đúng là đồ bất hiếu, vừa có chồng đã muốn đuổi ba cô ra khỏi cửa rồi.”

“Chẳng phải ba từng nói, không trông mong con có hiếu với ba, một mình anh con...” Tôi ý thức mình đã lỡ lời, vội vàng sửa lại: “Một mình chồng con có hiếu với ba là đủ rồi.”

“...”

Điện thoại di động của Cảnh Mạc Vũ đổ chuông, anh bắt máy, thông thả đứng dậy: “Tôi xem rồi. Ồ... tìm hiểu xem ai cung cấp tin tức...”

Cúp điện thoại, anh nói lãnh đạm: “Công ty con có việc, con đi trước đây.”

Khi bóng lưng đẹp đẽ của anh biến mất khỏi tầm nhìn của tôi, bát cháo thịt nạc cũng trở nên nhạt nhẽo. Tôi quăng thìa xuống bàn, thu lại nụ cười giả tạo. Nói thật, nếu còn tiếp tục cười nữa, cơ mặt tôi chắc sẽ bị rút gân.

“Ba, chuyện riêng của con để con tự giải quyết, ba đừng can thiệp vào.”

“Ba không can thiệp? Nếu ba không can thiệp, liệu con có thể sống tốt với nó không?”

“Con biết, con là con gái ruột của ba. Chỉ vì muốn tốt cho con, ba mới làm tất cả những chuyện này. Nhưng anh ấy cũng là con trai ba, hai mươi mấy năm qua, anh ấy luôn coi ba là cha ruột, chuyện gì cũng nghe lời ba, vì ba cam tâm tình nguyện làm bao nhiêu việc, ba cũng nên nghĩ đến cảm nhận của anh ấy một chút!”

“Ai bảo ba không nghĩ đến nó? Nếu ba không nghĩ đến nó, ba có thể dùng tuyệt chiêu này hay sao?” Ba tôi thở dài, giọng điệu mang ý tứ sâu xa: “Ngôn Ngôn, ba đã hứa với mẹ con, nhất định tạo cho con một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc. Ba không thể nuốt lời. Bằng không, sau này gặp mẹ con ở dưới suối vàng, mẹ con sẽ trách mắng ba. Về phần Mạc Vũ, ba tuyệt đối không bạc đãi nó. Ba đã quyết định rồi, sau này ba sẽ giao toàn bộ tài sản của ba cho nó, bao gồm cả con.”

Ba tôi cho rằng ông không hề bạc đãi cậu con nuôi Mạc Vũ, giao cho anh tất cả tài sản mà ông vất vả kiếm được. Có lẽ trong con mắt người ngoài, họ cũng nghĩ như vậy. Nhưng tôi biết rõ, tại sao Cảnh Mạc Vũ bỏ hết tâm huyết, thậm chí bán cả linh hồn vì sự nghiệp của ba tôi.

Nguyên nhân phải kể từ lúc ba tôi bắt đầu lập nghiệp. Ba mươi mấy năm về trước, giới giang hồ không ai là không biết tên Cảnh Thiên Hạo. Ông là đại ca xã hội đen nổi tiếng. Ông rất độc đoán, bá đạo, nhưng cũng rất nghĩa khí. Dưới trướng ông có một đám huynh đệ thân thiết cam tâm tình nguyện vào sinh ra tử cùng ông.

Sau đó, xã hội ngày càng ổn định, hắc đạo không dễ sinh tồn, Cảnh Thiên Hạo cùng đám huynh đệ bắt đầu chuyển nghề, kinh doanh nơi vui chơi giải trí, đầu tư xây dựng. Sự nghiệp khởi sắc, tiền vào như nước, nhưng người lăn lộn trong chốn bụi trần nhiều năm như ông vẫn chưa tìm được người phụ nữ ưng ý. Năm ba mươi lăm tuổi, ông gặp được người phụ nữ khiến ông thật sự động lòng. Ông tìm mọi cách chiếm đoạt cô gái nhà lành đó, cô gái nhà lành xinh đẹp mà tôi nhắc tới tất nhiên là mẹ tôi.

Theo lời các chú kể lại, lúc đầu mẹ tôi không cam tâm tình nguyện, nhưng ba tôi đối xử với bà rất tốt, thậm chí “mọi hết tim phổi” cho bà. Cuối cùng, mẹ tôi cũng chấp nhận số phận.

Sau đó, ba tôi vui mừng hơn hờ chờ bà xã xinh đẹp sinh cho ông một cậu con trai mập mạp. Không ngờ bác sỹ nói cho ông biết, mẹ tôi bị mạch máu tim hẹp bẩm sinh. Tình trạng của mẹ tôi rất nghiêm trọng, đừng nói đến sinh con, ngay cả chạy bộ cũng có khả năng phát bệnh tim.

Ba tôi lập tức từ bỏ ý định ôm con trai.

Một năm sau, ba mẹ tôi đi cô nhi viện nhận con nuôi. Mẹ tôi vừa gặp là thích một bé trai khoảng một tuổi. Nghe nói, cậu bé đó rất xinh xắn, hai má trắng hồng, đôi mắt tròn xoe lấp lánh, lanh lợi như một thiên thần. Mẹ tôi ôm cậu bé ngắm trước ngắm sau, không nỡ buông tay. Khi mẹ tôi xúc động đến mức rơi nước mắt, cậu bé còn nhỏ tuổi đã biết thương hoa tiếc ngọc, rút khăn tay lau nước mắt cho mẹ tôi...

Mẹ tôi cười trong nước mắt, tình mẫu tử tiềm ẩn trong lòng bộc phát, không thể kiềm nén. Bà luôn miệng nói, có cậu con trai như vậy, đến mạng sống bà cũng không cần.

Ba tôi không nói một lời nào, lập tức nhận nuôi cậu bé, đặt tên là Cảnh Mạc Vũ. Ba năm sau, mẹ tôi mang thai ngoài ý muốn, ba tôi khuyên nhủ hết nước hết cái nhưng mẹ tôi không chịu nghe lời, nhất quyết sinh con. Trong thời gian gần mười tháng mang thai, ba tôi chăm sóc mẹ tôi cực kỳ cẩn thận, một bước cũng không rời. Lúc mẹ tôi chuẩn bị sinh, ba tôi ngồi bên cạnh nắm chặt tay bà, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Không sao! Không sao! Không sao đâu!”

Nhưng cuối cùng, họ vẫn không thoát khỏi số mệnh.

Khi tôi có mặt trên thế giới này, cũng là lúc mẹ tôi từ già cõi đời vì bệnh tim đột phát. Lúc hấp hối, mẹ nắm bàn tay nhỏ xíu của tôi.

Bà nói, có thể sinh cho ba tôi một đứa con thật sự của hai người, bà không hề hối hận...

Ba tôi ngồi trong phòng để cùng mẹ tôi suốt một đêm, không ai có thể tiến lại gần. Từ đầu đến cuối, ông chỉ lặp đi lặp lại một câu: “Là lỗi của anh, anh đã tạo quá nhiều nghiệp chướng.”

Chỉ sau một đêm, tóc ông bạc trắng, người già đi mười mấy tuổi. Cảnh Mạc Vũ lặng lẽ ở bên cạnh. Khi đó anh mới lên năm tuổi, nhưng hình như anh cũng hiểu ra điều gì đó, tâm hồn non nớt của anh quyết định gánh vác trách nhiệm mà anh cần đảm nhận.

Nhiều năm sau, Cảnh Mạc Vũ nói với tôi, anh không phải là người tốt. Trừ việc phóng hỏa giết người, anh có thể làm mọi điều tồi tệ. Dù chết có phải xuống địa ngục, anh cũng sẽ khiến ba tôi được an hưởng tuổi già, khiến cô em gái yêu quý là tôi sống vui vẻ, tự do tự tại, muốn làm gì thì làm, không muốn cũng không ai ép buộc.

Nhưng đến cuối cùng, anh được gì? Ba anh chấm dứt quan hệ cha con với anh, em gái trở thành người vợ danh chính ngôn thuận của anh.

Tuy anh không cự tuyệt hay oán trách, nhưng tôi có thể nhận ra sự bất lực trên gương mặt lạnh nhạt của anh.

Đã đến nước này, việc duy nhất tôi có thể làm là hâm nóng trái tim anh, để anh biết, tôi và ba đều rất yêu anh.

Bởi vì yêu nên mới chiếm hữu, đây là tác phong của Cảnh gia xưa nay.

Tôi giúp vú Ngọc dọn dẹp suốt một ngày, cuối cùng cũng sắp xếp xong đồ của Cảnh Mạc Vũ. Quần áo ủi thẳng từng cái, treo vào tủ quần áo, đèn bàn anh hay dùng nhất được đặt ở đầu giường của chúng tôi. Còn đồ dùng vệ sinh cá nhân của anh, tôi bày đâu ra đấy trong nhà tắm của chúng tôi.

Căn phòng có thêm đồ của anh, như chứng minh sự tồn tại của anh, làm tôi thật sự cảm thấy chúng tôi đã kết hôn, tạo thành một gia đình nhỏ của hai đứa. Tất cả những điều này giống một giấc mơ hư ảo đẹp đẽ.

Bên ngoài phòng vang lên âm thanh tạp loạn, tiếp đến là giọng nói âm trầm của Cảnh Mạc Vũ: “Ba cháu có nhà không?”

“Có, ông ấy đang nghỉ ngơi ở trong phòng.” Vú Ngọc trả lời, ngữ khí khá căng thẳng.

Sau đó, tôi nghe thấy giọng nói hoảng hốt của một người đàn ông, thanh âm run rẩy như lá vàng bị cơn gió thu quét qua: “Không liên quan đến tôi... Có một trăm lá gan tôi cũng không dám hăm hại cậu... Thật đấy, Cảnh Vũ, là ông chủ Cảnh sai tôi làm.”

Tôi nghe ra mức độ nghiêm trọng của sự việc, vội vàng lao khỏi phòng. Tôi nhìn thấy chú Mã, tài xế của Cảnh Mạc Vũ đang túm cổ áo một người đàn ông mặt mũi tái mét ném xuống cầu thang. Người đàn ông mặc bộ đồng phục của nhân viên phục vụ, nếu tôi nhớ không nhầm, đó là đồng phục của Hội Hiền.

Nghe tiếng ồn ào, ba tôi đẩy cửa phòng đi ra ngoài, trông ông như bị người khác phá giấc ngủ ngon, sắc mặt rất không vui. Nhìn thấy ba tôi, anh chàng nhân viên phục vụ sợ đến mức lùi về phía sau mấy bước.

“Sao tập trung hết ở đây thế này, có ai coi tôi ra gì không hả?”

Người nhân viên phục vụ quỳ gối trên mặt đất lết về đằng trước, anh ta cất giọng run rẩy: “Ông chủ Cảnh, tôi không muốn bán đứng ông, là bọn họ ép tôi nói... Tôi sai rồi, xin ông hãy tha cho tôi.”

Ba tôi hét kiên nhẫn, xua tay ra hiệu. Chú Mã lập tức kéo người đó ra ngoài, những người có mặt trong phòng cũng lui hết, vú Ngọc là người cuối cùng rời khỏi phòng, bà thuận tay đóng chặt cửa lớn. Lúc này, ba tôi chậm rãi đi xuống cầu thang, đến trước mặt Cảnh Mạc Vũ.

“Ba, những lời cậu ta nói có phải là sự thật không?”

“Ba...” Tôi định ngăn cản ông thừa nhận, nhưng ba tôi phát tay: “Con về phòng đi, không liên quan gì đến con.”

Ba tôi quay đầu, thản nhiên nhìn Cảnh Mạc Vũ: “Không sai, là ba sai thằng đó bỏ thuốc vào rượu của anh, là ba đuổi Lão Mã đi chỗ khác, rồi bảo người đưa anh về nhà.”

Cảnh Mạc Vũ im lặng hồi lâu, sắc mặt anh lúc này còn u ám hơn lúc nghe tôi thừa nhận. Sau đó anh lên tiếng: “Ba, nếu chuyện này do Ngôn Ngôn làm, thì con có thể hiểu được. Cô ấy còn ít tuổi không hiểu chuyện, tùy hứng làm xằng làm bậy. Nhưng con thật không ngờ...” Anh ngừng lại, đột nhiên cười cười: “Không, con nên nghĩ ra sớm hơn mới đúng.”

“Mạc Vũ, có thể anh cho rằng ba ích kỷ, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến Ngôn Ngôn, không để ý đến cảm nhận của anh. Ba thừa nhận, ba là một người cha ích kỷ. Nhưng nếu người Ngôn Ngôn thích là một cậu con trai khác, ba tuyệt đối không làm như vậy...” Ba tôi thở dài rồi nói tiếp: “Mạc Vũ, ba thật lòng coi anh như người thân, ba muốn giao Cảnh gia cho anh, muốn giao con gái bảo bối của ba cho anh, ba sẽ cho anh tất cả những thứ ba có... Anh vẫn nghĩ ba muốn hại anh hay sao?”

Cảnh Mạc Vũ trầm mặc, hai bàn tay đang nắm chặt từ từ thả lỏng.

“Anh nói anh không yêu Ngôn Ngôn, vậy anh hãy cho ba biết, rốt cuộc anh không yêu con bé ở điểm gì?” Thấy Cảnh Mạc Vũ không trả lời, ba tôi lại thở dài: “Xét cho cùng, Ngôn Ngôn từng là em gái anh, anh mới không thể vượt qua

khúc mắc trong lòng... Nhưng anh là đàn ông, lúc đó chính anh mở miệng đề nghị cưới con bé, anh phải chịu trách nhiệm trước lời nói của mình.”

Đến cuối cùng Cảnh Mạc Vũ cũng không lên tiếng. Thật ra tôi muốn anh nói điều gì đó, dù nổi nóng hay cãi lại cũng được, còn hơn đề nén mọi chuyện ở trong lòng... Có những việc, đề nén càng lâu, lúc bộc phát sẽ càng đáng sợ, tôi thật sự lo lắng sẽ có một ngày như vậy.

Ghi chú:

1. Trứng bắc thảo (hay còn gọi là trứng bách thảo, bách nhật trứng, thiên niên bách nhật trứng): món ăn từ trứng có nguồn gốc từ Trung Hoa. Tại Việt Nam, món trứng này được làm từ trứng vịt, ủ trong một hỗn hợp từ đất sét, tro, muối, vôi, trấu... trong nhiều tuần lễ hay nhiều tháng.